

ring, om han kunde staa sig ved at anvende Udgifter til Registreringen, saa kunde en Konkurrent, der laa paa Lur, gribe Mærket og lade det indregistrere og derved vinde Ret til at forbyde Mærkets oprindelige Bruger fremtids at bruge det af ham selv i Gang bragte Mærke. Dette vilde, som jeg har tilladt mig tidligere at fremhæve, være en Legalisation af kommercielt Rov eller Plyndring af, hvad der rettelig tilkom Andre. Nu har den ærede Minister foretaget en Ændring i Lovforslaget saaledes, at der aabnes Udgang for Varemærkets faktiske Bruger til, naar en Anden har ladet det indregistrere, i en Tid af 4 Maaneder efter Indregistreringen at faae Spørgsmaalet taget frem til Afgjørelse af Domstolene og faae sig tilkjendt Retten til at benytte det Mærke, som den Anden har tilegnet sig. Jeg erkjender, at det er en væsentlig Forbedring fra det Tidligere. Om 4 Maanedere er en tilstrækkelig lang Tid, kan jo omdisputeres; man kan maasse sige, at naar den Mand, der lader en Andens Mærke indregistrere, kun behøver at vente 4 Maanedere for sikkert at beholde det, er det en lovlig kort Høvedstid af, hvad han dog har røbet fra en Anden. I andre Lande, hvor man har et lignende System, har man ogsaa foreskrevet en meget længere Tid, i hvilken Mærkets oprindelige Bruger kan gjøre sin Ret gjældende mod den, der har ladet det indregistrere. I England er det 5 Aar. Anser man dette for en for lang Tid, saa forekommer paa den anden Side 4 Maanedere mig dog at være en lovlig kort Tid. Der er et andet Spørgsmaal i Forbindelse med denne Sag, som jeg vil tillade mig at rette til den ærede Minister. Efter Lovforslaget kan Varemærkets faktiske Bruger ved Domstolene faae afgjort Spørgsmaalet om sin Ret til Mærket trods Indregistreringen; men Lovforslaget indeholder Intet om, at han tillige kan faae den, der har tilegnet sig det, dømt til at udrede Stadeserstatning for denne Tilegnelse af et fremmed Mærke; heller ikke indeholder Lovforslaget Noget om Straf for den, der saaledes har taget en Andens Mærke. Men der kan dog være Forhold, hvor det i høi Grad er billigt og rimeligt, at den indregistrerende Konkurrent dømmes til Stadeserstatning og efter Omstændighederne ogsaa ifalder Strafansvar for den uredelige Konkurrence, han har gjort sig skyldig i ved saaledes at tage og tilegne sig en Andens Mærke. Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Minister, hvorledes Lovforslaget skal forstås paa dette Punkt, om det er Meningen, at Mærkets faktiske Bruger, fra hvem det er

taget, kun kan faae afgjort ved Domstolene sin Ret til at bruge det, men er udelukket fra tillige at faae den, der har ladet det indregistrere, idømt Stadeserstatning og efter Omstændighederne Straf for sin Tilegnelse.

Saltier: I det jeg beklager, at jeg ikke fik Leilighed til at høre den ærede Talers Udtalelser angaaende det foreliggende Lovforslag, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg dog antager, at jeg kan være i temmelig Overensstemmelse med ham, forsaavidt nemlig angaar de Udtalelser, som fra hans og Andres Side ere frenkommne med Hensyn til Hovedpunkterne under Sagens Behandling den 11te Februar 1887. Dette Spørgsmaal dreier sig væsentlig om Karakteren af den Rettighed, hvorom der her er Tale, om hvorvidt denne skal være knyttet til Registreringen, være, som det juridisk kaldes: det konstitutive Moment, det; der egentlig stifter Rettigheden, eller om man vil betragte det som det Offentliges Bekræftelse paa en Brug, som den paagjældende Fabrikant har gjort eller bestemt sig til at gjøre af den. Den forskellige Besvarelse af dette Spørgsmaal medfører jo tillige et forskjelligt Syn paa det store Hovedspørgsmaal i denne Materie, nemlig om Udgang til Tilegnelse af en anden Mands Varemærke, forsaavidt han har forsomt at registrere det. Den Regel, som i saa Henseende gjælder efter vor nuværende Lovgivning, er den, som er gjældende i Tyskland, det tydske System, som jo gaar ud paa Ret til at annektere, hvad man ikke har skarp Beskyttelse for, i Modsetning til et andet System, som navnlig har fundet Udtryk gjenennem franske Retsregler, hvor Beskyttelsen nærmest maa sættes i Klasse med, hvad der i dansk Ret gjælder om Tvinglæsning af Udkomster ved Egenomsærhvervelse. Der blev under Sagens første Behandling saavel af den første ærede Taler som af andre ærede Talere brugt meget skarpe Udtryk til Smødegaaelse af det System, som er gjældende Ret i Diebliffet her i Landet og altsaa er i Overensstemmelse med de tydske Retsregler. Jeg skal bemærke, at jeg i det Hele taget nærer samme Anskuelse, og at jeg i meget høi Grad har faaet denne Opfattelse bekræftet gjenennem en Afgjørelse af den tydske Højesteret, som findes optagen i Ugeskrift for Retsvæsen af 1888, Pag. 109 ff. Det er et Tilfælde, hvor en tydsk Agent for det bekjendte hollandske Chokoladehus, van Houten, havde registreret "van Houten" og benyttet dette som Midde til at tilkvinde sig Eneherredømme over van Houtens Fabrikata i Tyskland. Van Houten anlagde Sag mod